

LÁSKA & ŠTĚSTÍ

∞ JENNA EVANS WELCHOVÁ ∞

COO
BOO

Láska & štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenna Evans Welschová
Láska & štěstí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO ~~RAK~~

LÁSKA & ŠTĚSTÍ

∞ JENNA EVANS WELCHOVÁ ∞

COO
BOO

*Noře Jane, majitelce dvou obzvláště statečných nohou
a jednoho úsměvu s dolíčky, který mi celý dlouhý rok
a něco prosvětloval tmu. Tahle knížka je pro tebe, holčičko.*

Milé Zlomené srdce,

co ti vytane před očima, když si představíš cestu po Irsku? Říhání pivních odrhovaček v potemnělé hlučné hospodě? Objevování mechem obrostlých hradů? Běhání bosky loukou plnou trojlistků? Nebo jen *Zelený pláně*?

Ať už se ti vybavilo cokoli, moje malá ztracená kamarádko, můžu ti s klidným srdcem prozradit, že se pleteš. Neříkám, že nakonec nebudeš v nějaké zastrčené hospodě v Dublinu vyřvávat písničku *Molly Malone* nebo se celá odpoledne nebudeš toulat podmáčenými hrady, ale ráda bych tě upozornila, že tahle cesta bude rozhodně lepší, než cokoli, co sis kdy vysnila. Nevěříš? Jen počkej, až budeš stát na okraji Moherských útesů a vítr ti z vlasů splete jediný rozcuchaný dred, zatímco ti srdce bude bušit jako zvon. Pak si o tom popovídáme.

Vím, že se cítíš křehká, holubičko moje, a tak ti tu pěkně vyložím, co se stane. Zamiluješ se až po uši do místa, které nejen vyhladí tvoje zlomené srdíčko, ale připraví ti i mnohá úskalí a výzvy. Je čas otevřít kufr, mysl a hlavně: tohoto průvodce, protože kromě toho, že jsem nesnesitelný expert na všechno irské, vím taky svoje o trápení s láskou. Ber to jako průvodce obojím najednou. A nepředstírej, že mě nepotřebuješ. Obě víme, že průvodců po Irsku jsou tisíce, ale ty sis vybrala právě *tenhle*.

Jsi tu správně, miláčku. Smaragdový ostrov možná není jediným místem, kde se dá zahojit milostné zranění, ale je rozhodně tím nejlepším.

Věř mi.

P. S.: Nedávno jsem v jednom slunečném odpoledni v County Clare napočítala čtyřicet sedm odstínů zelené. To koukáš, co?

Úvod knihy *Irsko pro zlomená srdce: nekonvenční průvodce Smaragdovým ostrovem*, vydání třetí

PROLOG

Nejhorší léto mého života.

Tohle mě napadlo, když jsem přelítla přes hranu. Ne *proboha, padám*, nebo *zrovna jsem shodila bráchu z Moherských útesů*. Dokonce ani *teta mě za to, že jsem jí pokazila její velký den, asi zabije*. Ne. Prostě jen: *nejhorší léto mého života*. Nic víc.

Asi si řeknete, že jsem neměla moc srovnaný priority, ale ani já sama jsem nebyla tak úplně v pohodě.

Než jsem se konečně dokutálela někam dolů, prosvíštěla jsem ve značkových šatech asi deseti bahnitými kalužemi a nakonec přistála v něčem, co na zemi zanechal dobytek. Kravince ale nebyly to nejhorší. Někde po cestě jsem do něčeho tvrdého narazila, a tak se teď moje plíce nemohly rozpomenout, co to vlastně mají dělat. *Nádech*, prosila jsem je v duchu. Prostě jen zkuste *dýchat*.

Nakonec jsem ale přece jenom konečně popadla dech. Se zavřenýma očima jsem začala pomalu natahovat do plic vzduch, napočítala jsem do pěti a pak jsem zase vydechla. Tohle dělám vždycky, když si vyrazím dech, což se mi asi stává častěji než ostatním lidem.

Mám v sobě něco, čemu můj trenér fotbalu říká *agresivní faktor*. Znamená to asi tolik, že když přijedeme do cizí školy, kde hráčky vypadají jako Attila Bič Boží s culíkem, celý zápas neopustím hřiště. Vyrážet si dech je moje specialita, jenže většinou u toho mám na sobě kopačky a tričko, a ne rtěnku a značkové boty na podpatku.

Kde je Ian? Obrátila jsem se na bok a očima hledala bráchu. Stejně jako já ležel na svahu s napůl vysvlečeným námořnický modrým sakem a jeho hlava ukazovala dolů na obrovské turistické autobusy na parkovišti pod srázem. Jenže se na rozdíl ode mě ani nepohnul.

Ne! Napřímila jsem se do kleku a před očima se mi zatmělo hrůzou. Lem šatů jsem si v letu napíchla na podpatky, takže jsem se snažila rozplést, zatímco mi v hlavě běžel trapný vzdělávací film o první pomoci, který nám kdysi pouštěli ve škole. Mám začít s umělým dýcháním? Nebo stlačovat hrudník? Proč jsem jen nedávala pozor?

Už jsem se na něho chystala vrhnout, když otevřel oči.

„Iane?“ zašeptala jsem.

„Páni,“ vysoukal ze sebe unaveně, zamžoural na mraky a zakroužil nejdřív jednou rukou a potom druhou.

Úlevou jsem se zhroutila a v očích mě zaštípaly slzy. Možná jsem bráchu shodila z útesu, ale aspoň jsem ho nezabila. To se počítá.

„Pokračuj! Oči sem!“ Zůstala jsem stát jako přimražená. Ten hlas zněl britsky a ozval se nepříjemně blízko. „Hlava čarodějnice je trochu dál. A hele, tam nahoře někdo slaví svatbu! Vidíte tu nevěstu? Nádherná, co? A... páni! Asi přišla o družičku. O prťavou levandulovou družičku. Ahoj, levandulko, jsi v pořádku? Vypadá to, že ses pěkně proletěla vzduchem.“

Otočila jsem se na toho, kdo mě zrovna nazval prťavou levandulovou družičkou, ale když jsem tu osobu konečně uviděla, okamžitě jsem si začala přát, abych byla ještě menší. Nejen, že jsme s Ianem přistáli o dost blíž stezky pro turisty, než jsem se nadála, ale kolem zrovna pochodovala průvodkyně v třeshnově rudém ponču a s kloboukem se širokou krempou v čele horďdy zaujatých turistů, kteří se ovšem už dávno nekochali krásami

krajiny, ani nevzdychali nad nevěstou, což byla čistě náhodou moje teta Mel. Ba ne. Zírali na mě. Všech třicet.

Jako by ještě nikdy v životě neviděli pořádnou svatební rvačku.
Tvař se, že to máš pod kontrolou.

Narovnala jsem se a uhladila si sukni. „Jen jsem drobátko zakopla,“ zašvitořila jsem. *Au!* „Drobátko“ většinou do mého slovníku nepatří a z úst se mi místo vlastního hlasu linul mechanický plechový zvuk.

Průvodkyně na mě ukázala deštníkem. „Opravdu jsi zrovna spadla z toho srázu?“

„Vypadá to tak,“ zazubila jsem se, abych zahнала to, co jsem jí chtěla říct opravdu. *Ne. Jen si tu tak podřimuju v šatech uválených od hnoje.* Očima jsem přelétla k Ianovi, který asi zrovna hrál mrtvého. Jak pohodlné.

„Určitě ti nic neschází?“

Tentokrát jsem naplnila svůj hlas pořádnou dávkou *už ko-
nečně vypadněte.* „Stoprocentně.“

Zabralo to. Průvodkyně na mě ještě chvilku podmračeně zírala a pak několikrát mlaskla na své ovečky, které se na povel pohnuly dál jako jedna obrovská stonožka s jediným mozkem. No, to by bylo.

„Mohl jsi mi s těmi turisty taky trochu pomoci,“ houkla jsem na nehybného Iana.

Neodpověděl. Klasika. Pokud mě zrovna všemi způsoby nepřemlouval, abych našim vyklopila, co se stalo během uplynulého léta, ani se na mě nepodíval. Ne že bych se mu divila. Ani já sama jsem se na sebe nemohla podívat, protože jsem to byla já, kdo to všechno zbabral.

Na kůži se mi rozpraskla kapka vody. Potom další. *To jako vážně? Ted?* Zadívala jsem se vyčítavě na oblohu a zakryla si tvář loktem, zatímco jsem zvažovala různé možnosti. Mohla jsem se

schovat do jednoho z obchodů se suvenýry vyhloubených do stěny útesu jako hobití nory, nebo se sebrat a vyškrábat se nahoru k ostatním svatebčanům včetně zuřící mámy. A dokud nebudu muset, nehodlám se stavět do první linie.

Poslouchala jsem, jak se vlny s divokým burácením rozbíjí o útes. Odněkud z vrcholu se mi k uším nesly střípky hlasů jako konfety, které jsme ještě před chvílí házeli na šťastný pár.

Viděli jste to?

Co se stalo?

Jsou v pořádku?

„Já nejsem v pořádku!“ zakřičela jsem do větru, který má slova okamžitě pohltit. Bylo mi mizerně přesně týden a tři dny. Prostě od té doby, kdy se Cubby Jones – kluk, za kterým jsem v noci tajně utíkala z domu a do kterého jsem celý pubertální život bláznivě zamilovaná – rozhodl, že mi zlomí srdce, rozšlepe ho na kousky a jeho prachem posype celý fotbalový tým. *Ianův* fotbalový tým. Ani se nedivím, že se na mě brácha ani nepodívá.

Takže ne, v pořádku jsem fakt nebyla. A mělo to tak slušnou chvíli taky zůstat.

Možná nadosmrti.

Divoký Atlantik

Zase já, květinko. Mám pro tebe jeden veledůležitý tip, jak si naplánovat cestu. Pozorně si ho přečti, protože je to jedno z nemnoha pravidel, které v knize najdeš. Posloucháš? Tak fajn. Pokud jedeš do Irska poprvé, nikdy nezačínej svou cestu v Dublinu.

Vím, že to zní drsně, protože tam létají nízkonákladovky, jejichž reklamy na tebe volají z každého cestovatelského webu, kolem kterých teď kroužíš jako sup, ale poslechni dobrou radu. Mám pro tebe několik důvodů, ale ten nejdůležitější je, že:

Dublin je pekelně svůdný.

Už vím, co teď uděláš, cukrouši. Budeš se hádat, že na pekle nic svůdného není, ale já ti na to hned řeknu, že tam člověk potká hromadu zajímavých lidí. A oheň pekelný? Docela slušná sauna, která z tebe okamžitě vyplaví všechny stres.

Ale neodbočujme.

Stručně a jasně. Dublin je vysavač a ty jsi jedna z tvého oblíbeného páru visacích náušnic. Ta, kterou postrádáš už od Nového roku. Pokud se k tomu městu jen přiblížíš, vtáhne tě do svého víru a už nikdy mu neunikneš. Aspoň ne celá. Myslíš, že to trochu přeháním? Fajn. Topím tě v metaforách? Výborně! Protože Dublin je dramatický a stojí za všechny nafouklé meta-

forý na světě. Je to tam samé muzeum a socha se směšně nevhodnou přezdívkou a z hospod se line ta nejlepší muzika na světě. Nebo aspoň jedna z nejlepších. Ať se vrátneš kamkoli, uvidíš něco, co chceš vidět nebo ochutnat.

A v tom je právě ten problém.

Spousta cestovatelů s dobrými úmysly přijela do Dublinu s tím, že tam jen tak nenuceně stráví pár dní a pak se vydá objevit zbytek Irska, a než řekneš švec, trčí tam týden. Nakonec se probudí při devatenáctém kolečku v Temple Baru a mají z Irska jen tašku plnou nehorázně drahých triček a dvě skleněné koule s lepríkony.

Je to příběh starý jako sám čas.

Takže doporučuju (velím?) začít pěkně od západu kolem Atlantiku. Nejlépe Burrenem a Moherskými útesy. K těm se hned dostaneme.

DOMÁCÍ ÚKOL PRO NEŠĚSTNĚ ZAMILOVANÉ:

Překvápko! Zatímco se budeme vláčet po tom krásném ostrově, čeká tě hromada zajímavých irských aktivit, které jistojistě rozpustí každé trápení. Úkol číslo jedna? Čti dál! Ale vážně. Čti dál!

Úvod knihy *Irsko pro zlomená srdce: nekonvenční průvodce Smaragdovým ostrovem, vydání třetí*

„Prali jste se. Během obřadu.“ Kdykoli se máma naštve, klesne jí hlas o tři oktávy a poukazuje na věci, které stejně všichni dávno vědí.

Odtrhla jsem oči od tisíců odstínů zeleni za oknem auta a zhluboka se nadechla, abych se uklidnila. Šaty jsem měla vykasané k pasu jako zablácenou baletní sukénku a oči opuchlé jako tenisáky, ale ve srovnání s Ianem jsem ještě vypadala skvěle. „Mami, už bylo stejně po obřadu a...“

„Jedem v protisměru!“ přerušil nás Archieho křik.

Máma zaklela a strhla volant vlevo, čímž zabránila srážce s protijedoucím traktorem. Já jsem hrůzou zaryla nehty do nejbližšího lidského masa, které čistě náhodou patřilo nejstaršímu bráchovi Walterovi.

„Addie, dost!“ vyjekl a vytrhl se z bolestivého sevření mých drápů. „Myslel jsem, že jsme se dohodli, že mě neuškrábeš k smrti.“

„Málem jsme se srazili s nadměrným kusem zemědělské techniky! Myslíš, že jsem se mohla ovládnout?“ štěkla jsem a odžduchla ho o kousek doleva. Posledních sedmdesát dva hodin jsem strávila natěsnaná mezi dva největší bráchy ve všemožných dopravních prostředcích, takže jsem se neustále potácela na hranici klaustrofobického záchvatu. Ještě chvilku a hrozilo, že kolem sebe začnu mlátit pěstmi.

„Mami, neposlouchej je, jde ti to parádně. Mezi náma a tím traktorem bylo ještě dobřejch pár centáků,“ přisadil si Archie a poplácával mámu ze zadního sedadla uznale po rameni. Potom do mě zapíchl svoje modré oči a rty naznačil: *Nerozčiluj ji.*

Já a Walt jsme jen protočili panenky. Chlapík z půjčovny aut na letišti přísahal, že si máma na jízdu vlevo zvykne za hodinku, maximálně za dvě, ale my se už kodrcali po irských cestách dobrých čtyřicet osm hodin, a kdykoli jsem s mámou sedla

do auta, přepadl mě takový pocit, jaký má člověk jinak jen na vetších pouťových atrakcích. Pociť *blízké katastrofy*. Pokud se vrátím domů s citovou a psychickou újmou, může za to ten ničema z půjčovny, pomyslela jsem si.

Jen Ian, kterému je v autě vždycky na zvracení, a proto si vysloužil věčné právo na přední sedadlo, stáhl s klidnou neúčastí okénko a pustil do auta trochu čerstvého vzduchu, zatímco mu jako vždycky cukalo v koleni.

O Ianovi byste měli vědět dvě důležité věci. Zaprvé, nikdy sebou nepřestane šít. Nikdy. Je z mých bratrů nejmenší a měří jen o pár centimetrů víc než já, ale to každý přehlédne, protože ať už ten kluk vejde kamkoli, okamžitě ten prostor naplní energií. Zadruhé, má zvláštní hranici vzteku. Na stupnici od jedné do osmi vříska jako my ostatní, ale od devíti dál jen zarytý mlčí. Jako teď.

Nahnula jsem se dopředu, abych si ještě jednou prohlédla jeho slušně vybarvený monokl pod okem. Kolem ucha se mu táhla blátivá šmouha a ve vlasech mu uvízly kousky trávy. Vážně měl pěkně opuchlé oko. Jak to, že mu tak rychle nateklo?

Ian se opatrně dotkl pohmožděného místa, jako by si myslel přesně to co já. „My a prát se? Ale mami! To byla jen taková výměna názorů. Nikdo si toho ani nevšiml,“ protáhl klidným znuděným hlasem. Vážně se snažil mámu přesvědčit.

„Výměna názorů znamená nenásilné řešení, zatímco já jsem viděl lítat pěsti. Takže jste se rvali,“ vložil se do toho ochotně Walter. „Kromě toho – jen se mrkněte na Ianovo oko.“

„Jen to ne!“ vrčel Ian, když z něho pomalu vyprchával zenový klid.

Všichni se na něj teď jako na povel otočili, aby si prohlédli jeho zranění. Máma ho taky začala zkoumat a nasměrovala auto automaticky zpět na druhou stranu silnice.

„Mami!“ vyjel Archie.

„Já vím, já *vím*,“ štěkla a zařadila se zpět.

Já jsem snad Ianovi vážně ublížila. Srdce jsem najednou měla až v kalhotách, ale rychle jsem si ho zase vytáhla tam, kam patří. Na pocity viny teď nebylo místo. To jsem zaplnila pořádnou porcí lítosti, studu a sebenenávisti. Kromě toho si Ian toho monokla *zasloužil*. To on pořád zmiňoval Cubbyho a věčně do mě rýpal. Jako by měl hořící pochodeň, kterou mě mohl pálit, kdykoli se mu zachtělo.

V hlavě se mi okamžitě rozezněl Ianův hlas jako poškrábaná deska, kterou už deset dní musím poslouchat. *Musíš to mámě říct dřív, než to udělá někdo jinej.*

Dala se do mě řřavá, svědivá úzkost, a tak jsem se nahnula přes Archieho k oknu, abych ho otevřela a mohla zase volně dýchat. *Nemysli už na Cubbyho. Nemysli na školu. Nemysli pro jistotu vůbec.* Byla jsem šest a půl tisíce kilometrů a deset dní vzdálená od třetáku a neměla bych myslet na dějiště katastrofy, kam se stejně brzy vrátím.

Upřela jsem podmračený pohled ven z okna, jako bych ke krajině za ním chtěla ukotvit vlastní mysl. Všude kolem se krčily domky a malé hotýlky jako okouzlující hromádky natřené zářivě bílou s barevnými akcenty. Prádlo na šňůrách se pohupovalo v irském mrhlení a krávy s ovceci se pásly za ploty natěsnanými tak blízko k domům, že měli místní dobytek skoro na zahradě.

Stejně jsem ale nemohla uvěřit, že jsem v Irsku. Když vám někdo řekne, že jedete na svatbu, sotva vás napadne, že na vás čeká upršené nebe nad větrem ošlehaným útesem na západním pobřeží Irska, ale přesně to si moje teta vybrala. Moherské útesy. Moher se mimochodem vyslovuje jako „*more*“. *More*, čili „*víc*“. Víc větru, víc deště, víc metrů do strmého kopce v botách na jehlách

s otevřenou patou. I přesto, že bráchové museli většinu svatebčanu nahoru v podstatě *vynešt* a že se nám bořily nohy do bahna až po kotníky ještě dřív, než oddávající řekl: „*Sešli jsme se tu*“, jsem tetu pochopila okamžitě, jakmile jsem stanula na vrcholu útesu.

Zaprvé to je úžasně fotogenické místo ideální pro skvělé videozáběry. Tetina smečka kameramanů – byli to kluci těsně před třicítkou s vymazleným tvarem vousů – nás nutila dvakrát opakovat svatební průvod. Kroužili kolem tety, aby zachytili, jak jí vítr omotává vlasy kolem artdecoových šatů. Každý jiný by vypadal jako nafukovací panák kynoucí mechanickou rukou, z tety ale takové záběry udělaly éterickou vílu obklopenou šťastným klidem. Jakmile jsme se všichni seřadili na místa, začala hrát hlavní roli příroda kolem a dechberoucí výhled. Bylo to prostě *velkolepé*. Kusy měkké zeleně náhle uhnuly holému útesu padajícímu do oceánu, který divokými vlnami bičoval kameny tak nelítostně, až se kolem nich vířila nadýchaná vodní pěna.

Starodávným romantickým útesům bylo srdečně jedno, že jsem si celé léto kazila život. *Tak tobě někdo veřejně pošlapal srdce?* ptaly se útesy. *Pche! Jen koukej, jak roztrhám příští vlnu na milion diamantových kapiček!*

Výhled z útesu na chvíli přehlušil všechny ostatní myšlenky. Žádné kamery, žádný Cubby, žádný našťvaný brácha. Byla to první pauza, kterou mi moje hlava za víc než deset dní dopřála. Pak se ale ke mně naklonil Ian a zašeptal: *Tak kdy to mámě vyklopíš?* V tom okamžiku jsem se svezla zpátky do hlubin úzkosti. Proč se na to ten kluk prostě nevykašlal?

Walter také stáhl okénko, takže teď kolem zadního sedadla pořádně táhlo. Šťastně si povzdychl. „Všichni viděli, že se pere-te, a pěkně zalapali po dechu, když jste se skulili z toho srážu. Minimálně jeden kameraman to stopro natočil. A pak ti turisti... Mluvili s váma, nebo ne?“

Ian se přestal vrtět a sevřel zlostně pěst. „Walte? Drž už zobák!“ zavrčel na bratra.

„Vy všichni!“ štěkla máma, ale potom zbledla jako stěna. „Ale ne.“

„Co? Co je?“ natáhl Archie krk, až mu ramena vystřelila až někam k uším. „Kruhovej objezd,“ oznámil stejným tónem, jakým vědec NASA ohlašuje blízkost ohnivého, Zemi nebezpečného meteoritu.

Zaklesla jsem ruce do obou bráchů. Walter si přitiskl bezpečnostní pás k srdci a v Archiem se probudil trenér a začal štěkat povely. „Řidič zůstává na vnitřní straně! Přednost dává ten, kdo vjíždí, ne ten, kdo je uvnitř! Soustřeď se a hlavně *nebrzdí!* To zvládneš!“

Vjeli jsme na objezd, jako by to byl vír plný žraloků, a zadrželi dech. Jen máma vypouštěla do světa nepřetržitý řetěz sprostých slov a Ian se zase začal vrtět. Jakmile jsme byli venku, celé zadní sedadlo si úlevně vydechlo a z místa řidiče zazněla poslední řízná nadávka.

„Super, mami! Pokud takhle projedeme každé kruháč, bude to v suchu,“ zasmál se Archie, zatímco si osvobozoval paži z mého křečovitého sevření.

Walt ho okamžitě následoval. „Mami, už radši nenadávej. Vůbec ti to nejde.“

„Nadávat není umění, to jde každému,“ řekla roztřeseně.

„Tak to se ti zrovna povedlo vlastnoručně vyvrátit jednu teorii,“ hádal se Walter. „Je to celá věda, víš? Některý slova k sobě pasují, jiný zase ne. Nemůžeš je jen tak všechny hodit na jednu hromadu.“

„Možná nejdřív vyhodím *vás*,“ zavrčela máma.

„Vidíš, tohle je dobrý!“ pochválil ji Walter. „Možná by ses měla držet ironickejch hlášek. Ty aspoň dávají smysl.“

„Je to záležitost kontextu a respektování formy,“ dodal Ian hlasem klidným jako předtím. Tentokrát jsem nehty zaryla raději do vlastní sukně. Brácha mě mátl. Byl opravdu klidný, nebo jen našťavaně klidný?

Archie se mračil na nás všechny. „Ať si nadává, jak chce, jen ať dojedem živí zpátky do hotelu. Pamatuješ, co nacvičujete v práci na obchodní meditaci? *Jdi na místo, kde máš sílu!*“

„Super,“ protáhl Ian. „Vyvolal jsi Catarinu.“

„Tu bych do toho netahala,“ ozvala jsem se.

Máma se na nás varovně zamračila. Před rokem a měsícem vyměnila máma tepláky a vytahaná trička za šatník realitní makléřky a hromadu audioknih s názvy jako *Buďte doma v byznysu* a *Obchodnická intuice* od místní realitní guru jménem Catarina Hayfordová. Nemohli jsme si z ní ani dost dobře utahovat, když během roku předběhla na trhu devadesát procent služebně starších realitních makléřů a vysloužila si dokonce místo na jednom z agenturních plakátů. To znamenalo, že ať jsem se v Seattlu pohnula kamkoli, vždycky tu byla šance, že na mě z nějakého billboardu bude s královským úsměvem zírat máma. Někdy to byly jediné chvíle, kdy jsem mámu vůbec viděla, protože teď měla plný diář a spoustu práce.

„Připomeňte mi laskavě, proč jsem vám ty letenky do Irska vůbec kupovala,“ zvýšila máma hlas.

„Ty jsi nám nic nekoupila, to teta Mel,“ ozval se Walt, „a kromě toho – kdyby se Addie s Ianem tam nahoře tak nepředvedli, byla by to i přes ten výhled pekelně nudná svatba.“ Přátelsky do mě šťouchl loktem. „Nejlepší byl ten moment, kdy se tady sestřička rozhodla shodit Iana z útesu. Vypadalo to tak *naschvál*. Jako ta scéna v Princezně Nevěště, kdy Pomněnka strčí do Wesleyho a ten se kutálí ze svahu a ječí: ‚Tvé přání je mi rozkazéééé!‘“

„Tak to se teda pleteš,“ odporoval Ian, a když se ohlédl na zadní sedadlo, polechtaly ho po ramenou dlouhé vlasy. Na mě se ale ani nepodíval. „Je fajn, že zmiňuješ zrovna tenhle film, protože scény z Útesů šílenství se točily zrovna tady. A zadruhé, viděl jsi vůbec, co se *opravdu* stalo?“

Walter se teatrálně nadechl: „Proč mi to nikdo neřekl dřív? Máš pravdu! Byli jsme na Útesu šílenství! Mohli jsme tam rovnou přehrát celou scénu.“

„*Sklapni*,“ zavrčela jsem hlasem tak zlověstným, jaký jsem ze sebe jen dokázala vyloudit. Když se Walter rozjel, byl jako lokomotiva: hlasitý a k nezastavení.

„Nebo co?“ zasmál se Walter. „Shodíš mě z útesu?“

„Náhodou – byl to spíš dobře načasovanéj úder,“ řekl Archie. „Nebo možná pravej hák. A slušně technicky provedenej! Jsem na tebe hrdej, Addie!“

Ian se na nás znovu otočil, ale tentokrát se jeho monoklem podbarvené oči zapíchly rovnou do mě. „Neshodila mě. Jenom jsem uklouzl.“

„No jo, jasně,“ zachechtal se Walter. „Marně se snažíš, chlapecku, ego už si stejně nezachráníš.“

Vrazila jsem špičaté lokty do Archieho a Waltera, ale ti mě jen popadli za ruce a drželi, dokud jsem se jim nevykroutila. „Skutáleli jsme se z opačné strany kopce. Vlastně to nebylo nebezpečný.“

„Mělas kliku, Addie,“ zavrtil hlavou Walter, „tetička Mel by ti nikdy neodpustila, kdybys jí zkazila svatební den *vraždou*.“ Slovo „*vražda*“ zašeptal tak, jako to dělávají moderátoři detektivních reality show.

„Umíš si ale představit tu sledovanost?“ dodal Archie. „Stala by ses navždy miláčkem HGTV. Možná by pro tebe vymysleli vlastní reality show. Něco jako *Nájemná ničitelka svateb*.“

„Mohli byste všichni mlčet?“ ozvala se podrážděně máma a odvážíla se ve svém zoufalství dokonce odlepit ruku od volantu, aby si protřela spánek. „Víte co? Tady zastavím.“

„Mami! Co to děláš?“ vyjekla jsem, když jsme s mohutným zhoupnutím sjeli ze silnice, což ostatní účastníci provozu komentovali nervózním troubením. Pokud strávím v tomhle autě namačkaná mezi bráchy o vteřinu déle, než je nezbytně nutné, pravděpodobně mi hrábne. „Za náma stojí pořádná kolona a odstavnej pruh tu skoro není.“

„Ano, Addie, už jsem si všimla,“ zastavila máma auto tak prudce, že jsme všichni vylétli vpřed. „Tohle ale nepočká.“

„Tu hádku na útesu zavinil Ian!“ vyjekla jsem, aniž bych sama chtěla a všichni tři bráchové na mě zůstali vykuleně zírat. Zrovna jsem porušila nepsané pravidlo sourozenců Bennetových číslo jedna: *Nikdy nepodraz druhého*. Až na to, že ta věc s Cubbym byla jiná liga, takže tu asi stará pravidla stejně neplatila.“

Ian se rozzlobeně zašklebil. „To ty jsi...“

„DOST!“ zaduněl mámin hlas autem jako našťvaný gong. „Je mi jedno, kdo začal. Kdyby tě Addie namazala medem a hodila do medvědí jámy, bylo by mi to putna. Jste pubertáci, vlastně skoro dospělí, a já mám těch vašich věčných hádek tak akorát po krk! Spadli jste ze srázu uprostřed svatebního obřadu!“

Medvědí jáma? Med? Máma měla úžasnou fantazii! Walter se rozesmál, ale když ho máma zpražila pohledem, radši zmlkl. Potom se zaměřila na Iana.

„Za rok půjdeš na vysokou školu, a pokud si myslíš, že ti tohle chování budu tolerovat, tak se pleteš. A Addie, tobě je šestnáct, ale chováš se jako desetiletý capart! A i ten se možná umí líp ovládat.“

„Hej!“ chtěla jsem se bránit, ale Archie mě dloubl loktem do žeber tak silně, že jsem se zlomila v pase. To mě zachránilo. Pokud

jsem tuhle hádku měla přežít, musela jsem *držet pusy*. A máma měla pravdu. Můj záchvat vzteku jen dokázal, že mám problém udržet svoje impulzivní chování na uzdě. A to mě vždycky dostávalo do potíží.

„Zrovna vy dva jste si přece tak blízcí,“ domlouvala nám máma, „vlastně se máte nejradši ze všech. A spoustu let jsem měla pocit, že ani nevíte, že máte i zbytek rodiny. Jen tohle léto se na sebe skoro nepodíváte. Co je to s váma?“

Najednou se v autě rozhostilo příšerně tíživé ticho, které rušil jen svist stěračů, které se přesně v tom okamžiku probudily k životu. „*Co je to s váma, co je to s váma,*“ zpívaly, když odhazovaly vodu z předního skla. Ian přestal škubat kolenem a já jsem si všimla, jak na mě upřeně zírá. *Řekni to.*

Zvedla jsem oči a telepaticky mu odpověděla: *Ani náhodou!*

„Tak fajn. Klidně si mlčte!“ bouchla otevřenou dlaní do volantů, až jsme nadskočili. „Kdyby tu byl táta, okamžitě by vás poslal zpátky do Seattlu.“

V tu chvíli jsme s Ianem vystřelili ze sedadel jako šipky. „Mami, ne! *Musím* jet do Itálie za Linou!“ vykřikla jsem.

Potom se ozval Ianův klidný hlas: „Rozmysli si to ještě, mami.“

Máma máchlá rukama, jako by od sebe chtěla odehnat naše emoce. „Já jsem přece neřekla, že nikam nepojedeš.“

„Klid, Addie,“ zašeptal Walter. „Málem jsi proskočila předním sklem.“

Těžce jsem klesla na sedadlo a z krve se mi začala pomalu vyplavovat prožitá panika. Jediná dobrá věc na svatbě tety Mel – tedy kromě úžasného výhledu – byl fakt, že jsem se díky ní dostala do Evropy: na kontinent, který mi na začátku léta ukradl nejlepší kamarádku.

Teta nám naplánovala posvatební cestu po Irsku, na kterou jsme se nejdříve měli vydat úplně všichni, ale já jsem naše pře-

mluvila, aby mě nechali místo výletu po Irsku letět do Itálie za Linou. Neviděla jsem ji od té doby, co se před devadesáti dvěma dny odstěhovala do Florencie za tátou Howardem, a každý z těch devadesáti dní se vlekl jako celý život. Nevidět Linu prostě nepřicházelo v úvahu. Hlavně teď, když byla jedinou kamarádkou, která mi ještě zůstala.

Ian se ulehčeně sesunul do sedadla a zkroutil si pramínky vlasů do tuhého provazce. Přísahám, že si tu hřívu nechal narůst jen proto, aby si měl s čím hrát.

„Jen abyste se nemýlili,“ pokračovala máma, „asi bych vás měla poslat šupem domů oba, ale už jsme utratili za letenky do Florencie takové peníze... A pokud si od vás a vašich hádek rychle neodpočinu, asi mě odvezou do blázince.“

Zaplavila mě další vlna hněvu. „Mohl by mi někdo prosím vysvětlit, proč se mnou do Itálie musí *Ian*?“

„Addie,“ štěkla máma a Ian na mě vrhl pohled, který znamenal: *Ticho!*

Oplatila jsem mu nakvašený pohled, i když jsem dobře věděla, že má pravdu. Na druhou stranu byla moje otázka víc než opodstatněná. Proč chtěl se mnou jet zrovna Ian, který mě teď podle všeho nemohl ani vystát?

„Takže pro vás mám návrh,“ vložila se máma do naší tiché oční šarvátky, „zítra ráno se Archiem a Walterem vydáme na výlet po Irsku, zatímco vy dva poletíte do Florencie,“ skládala tiše slova jako kostky domina a já jsem čekala, kterou větou shodí první kostku.

Jenže... neshodila.

Po zhruba deseti vteřinách ticha jsem zvedla hlavu a s nadějí v hlase se zeptala: „To je všechno? Takže pojedem?“

„Ty je pošleš do Itálie?“ zeptal se Walter tak nevěřicně jako já. „Neměla bys je potrestat nebo tak něco?“

„Walte!“ zakřičeli jsme s Ianem unisono.

Máma se zase otočila k nám a klouzala očima mezi mnou a Ianem. Točila se pořád tam a zpátky – dobře, že dělala jógu, jinak by ji z takového vrtění stoprocentně rozbolely záda. „Pojedete do Itálie. To vás donutí spolu smysluplně trávit čas,“ usmála se máma a její slova řezala jako ostnatý drát. „Ale má to háček.“

No jasně. „Jakej?“ zeptala jsem se netrpělivě, zatímco jsem si z vlasů vytahovala pichlavou vlásenku tvrdošíjně schovanou pod vadnoucím drdolem. Kdybych si nebyla jistá, že by se Ian naštval, hned bych mu ji vrazila do vlasů, aby mu pořád nepadaly do obličeje.

Máma se dramaticky odmlčela a ještě jednou se na nás po-
dívala. „Posloucháte?“

„Posloucháme,“ ujistila jsem ji a Ian souhlasně škulbl kolem. Copak se nemohl ani na chvíli přestat vrtět?

„Tohle je vaše šance dokázat, že se umíte ovládat. Pokud uslyším od Linina otce jakoukoli stížnost, a tím myslím skutečně *jakoukoli*, pokud se budete hádat, křičet na sebe, pokud se na sebe jen ošklivě podíváte, končíte se sportem.“

V autě se rozhostilo několik dlouhých vteřin hrobového ti-
cha, které přerušil až Archie. „Cože?“ vybafl nevěřicně.

„Ohohó!“ zavrtěl hlavou Walter. „To jako vážně, mami?“

„Zakážeš nám sport?“ zeptala jsem se rychle. „To jako kopanou a americkéj fotbal?“

Kývla a po tváři se jí jako rozpuštěné máslo rozlil spokojený úsměv. Za takový manévř na sebe byla máma pyšná. „Ano, přesně tak. A stačí, když si to polepí jeden. Jakmile někdo udělá přešlap, odskáče si to i ten druhý. A druhé šance neexistují. Jeden průšvih a máte po fotbalu. Konec.“

Myslela jsem, že už se do mě další děsy nevejdou, ale to jsem se spletla. Mámina slova se mi vetřela mezi staré strachy a moje

srdce se začalo rozpínat jako měch harmoniky. Opřela jsem se dlaněmi o přední sedadlo, abych neomdlela. „Mami, dobře víš, že letos musím hrát,“ pípala jsem zájímavě a vůbec se neznělo tak přesvědčivě, jak jsem chtěla. „Pokud tam nebudu, neuvidí mě hledači talentů z univerzit a já se nedostanu do jejich týmů. Tenhle rok se bude rozhodovat. Jde o moji *budoucnost*.“

„Tak by sis ji neměla pokazit.“

Ian se na mě zadíval a já jsem okamžitě poznala, na co myslí. *Ty už sis to pokazila, Addie.*

Kdyby pohled uměl vraždit, byl by na místě mrtvý. „Ale...“

„Je to ve tvých rukou. A v Ianových. Nečekejte, že vám něco slevím.“

Jako kdyby zrovna tohle potřebovala opakovat. Naši nám nikdy v ničem neslevili, bylo to jedno z jejich životních přesvědčení: nejkratší vzdálenost mezi dvěma body je přímka, bylinková limonáda s vanilkovou zmrzlinou chutná vždycky nejlíp, když je zmrzlina napůl rozpuštěná, a tresty se *nikdy* neberou zpět.

Ale fotbal? To byla moje vstupenka na dobrou školu. Ať jsem se snažila, jak jsem chtěla, nikdy jsem neměla tak dobré známky na to, aby mě vzali na slušnou univerzitu, takže jsem se musela spolehnout na sport. Jen tak jsem mohla studovat dobrý technický obor. Chtělo to sice pořádně zabrat, ale musela jsem to aspoň zkusit.

A kromě toho šlo o *fotbal*... Se zavřenýma očima jsem si vybavila, jak voní tráva na hřišti, jak se kolem mě míhají spoluhráčky v přesně domluveném vzorci a jak všechny starosti obyčejného života mizí za mantinelem. Tohle bylo moje místo na světě, jediné místo, kam jsem skutečně patřila. Teď, když se Lina odstěhovala a Ian mě začal nenávidět, potřebuju fotbal víc než kdy dřív.

Zapomeň na budoucnost, Addie. Ty ten fotbal potřebuješ TED. Pokud máš mít po Cubbym ještě nějaký život, bude to na hřišti.

Máma se otočila na Iana, který teď vypadal jako pohozená marioneta. „Posloucháš mě, Iane?“

„Poslouchám,“ řekl rezignovaně. Celé jeho tělo říkalo: *Je mi to jedno*, ale já jsem věděla, že opak je pravdou. Měl sport ještě raději než já a taky v něm byl lepší.

„Takže chápeš, že když ty *nebo* Addie něco provedete, bez debat končíte se sportem?“

„Chápu,“ řekl nonšalantně a uvázal si ve vlasech uzel.

Archie zvedl prst. „Ne že bych chtěl kritizovat tvoji moudrost, mami, ale tohle je přece jen trochu *tvrdý*. Jeden něco zbodá a *oba*...“

„Ticho tam vzadu,“ zavrčela máma.

„Co? Cože?“ vykoktala jsem, když mi došlo, co přesně mi máma zrovna sdělila. „Takže chceš říct, že když Ian něco zvorá, budu za to platit *já*?“

„Ano. A naopak. Berte to jako kolektivní sport. Když to pokazí jeden, prohraje celý tým.“

„Ale mami, já přece nad Ianem nemám žádnou kontrolu. To není fér!“ zavyla jsem.

„Život není peříčko,“ zašvitořila máma. Naši milovali rčení stejně jako jiní drahá vína a ušlechtilé sýry.

Jak to, že je Ian tak *klidný*? Od prvního zápasu v prváku, kdy vlastnoručně zvrátil průběh hry a nakonec metodicky dovedl svůj tým až k mistrovství, byl americký fotbal jeho život. Nejen že hrál jako zadák za školní mužstvo, ale už ho oslovilo několik univerzit s nabídkou stipendia. Jeden hledač za ním přišel dokonce ještě před fotbalovým táborem. Ani se nedivím, že Ian vypadá klidně jako želva. Asi se mu zrovna hroutil svět.

Víš, co teď zrovna dělá Cubby? Zrovna... Do hlavy se mi bez varování vetřela Ianova slova a já po nich musela skočit dřív, než by mě úplně ovládla. Ne. Nesměla jsem myslet na fotbalový tábor, jinak by mi *opravdu* přeskočilo. Ne, když byla v sázce Itálie.

„Fajn, takže jsme se dohodli,“ přerušila máma ticho a položila ruce na volant jako v autošколе. „Dnes večer se vrátíme na hotel a zabalíme si. Waltere a Archie, náš autobus odjíždí v dost nekřesťanskou hodinu, takže chci, abyste byli nachystaní. Addie a Iane, vy se umyjete, převlečete a pak se omluvíte tetě a poprosíte ji o odpuštění.“

„Mami...“ protáhla jsem zničeně, ale máma jen zvedla ruku.

„Řekla jsem, že poprosíte? Myslela jsem tím, že budete na kolenu žádonit o odpuštění. Potom všichni půjdeme na večeri, kde se budete chovat jako civilizované lidské bytosti, nebo přinejmenším jako lehce cvičení lidoopi. Jakmile dotančíme a dojíme dort a splníme všechno to, co od nás moje sestra ještě očekává, půjdeme rovnou do postele. Doufám, že Addie s Ianem najdou cestu, jak se nenásilně usmířit, protože jinak budou v Itálii pěkně trpět. Slyšela jsem, že ten hřbitov, kde Lina bydlí, je dost malej.“

„Náhodou je obrovskej!“ vyhrkla jsem.

„Addie,“ řekl Ian s posledním zbytkem trpělivosti. „Přestaň žvanit.“

„Jen nechápu, proč...“

„Addie!“ okřiklo mě celé osazenstvo auta.

Opřela jsem se o svalnatá ramena svých dvou bratrů. *Přestaň žvanit.* Jestli chci dál hrát fotbal, budu se muset soustředit na dva cíle: neznepřátelit si mámu a vycházet s Ianem.

Skousla jsem ret a koutkem oka zachytila Ianův rozcuch. Kdy se z vycházení s Ianem vlastně stal *cíl*?

Kdykoli jindy by výlet do Itálie s Ianem po boku dával smysl. Pokud šlo o dobrodružství, byl vždycky mým věrným komplicem. Kdysi na základce si vymyslel takovou hru: v naší čtvrti hledal ta nejpodivnější místa, kterými mě pak s radostí překvapoval. Jednou jsme se ukradli do opuštěné kůlny plné plesnivých komiksů a jindy mě zase vysadil na obrovský dub s kůrou plnou něčích monogramů.

Říkal tomu „exkurze.“ Jak šel čas, rozvíjeli jsme naši objevitelskou tradici dál. Ted' když jsme měli řidičák, se nám podstatně rozšířily možnosti. Na posledním takovém výletě jsme spolu byli ještě před třemi týdny.

„Jedem na exkurzi!“ vrazil tehdy Ian do mého pokoje a jako obvykle se ani neobtěžoval zaklepat – jen trochu neohrabaně minul stůl, za nímž jsem seděla, a plácl sebou na neustlanou postel.

„Tak to máme smůlu. Za hodinu tu bude mámina kolegyně a my s ní budeme muset jít na večeři,“ snažila jsem se napodobit vážný tón mámina hlasu. „A přestaň se mi válet po posteli. Ještě mi ušpiníš povlečení!“

Ještě jsem se na něho neotočila, takže všechno tohle jsem si jen vydedukovala, ale Iana jsem znala jako svoje boty. Místo toho, aby se po tréninku jako každá slušná lidská bytost převlékl a osprchoval, vyrazil rovnou domů. O tom svědčila i věčně zablácená sedadla v našem společném autě.

Napsala jsem na papír poslední odpověď a otočila stránku v sešitě. Účast na letní škole mě sice bytostně urážela, ale vzhledem k tomu, že jsem z biologie sotva prolezla, dospěli jsme s rodiči ke společnému názoru, že zopakovat si ji ještě jednou nebude tak úplně marné.

Ian sebou několikrát zavrtěl na posteli, až v ní zaskřípaly pružiny. „Máma nás na naši veledůležitou schůzi školní sportovní rady místo večere s kolegyní ráda pustí.“

„Cože? Sportovní rada?“ otočila jsem se na židli. „Prosím, řekni mi, že jsi mě na ni nepřihlásil!“ Sportovní rada byla posledním

zoufalým pokusem napravit školní reputaci, o kterou se postarali ti nejagresivnější (čti: nejpodlejší) fanoušci v celém státě.

Ian se zazubil přes celý obličej, jak to umí jen on, a já hned pochopila, že nás čeká něco super. „Neboj, ségra! Nikam jsem tě nepřihlásil, ale pokud se máma zeptá, kam jdeme, víš, co jí odpovědět.“

Upustila jsem tužku a nechala ji s hlasitým cvaknutím přistát na stole. „Doufám, že víš, že ty se té pitomé radě nevyhneš, co? Pani Hamptonová naposledy říkala něco o tom, že musíme do rady nalákat naše nejoblíbenější sportovce, a přísahám, že u toho mžourala na tebe.“ S rukou na srdci jsem zkusila napodobit její roztřesenou fistuli: „Iane, ty hvězdo dokonalé krásy, zachraň nás před námi samotnými!“

Ian udělal znechucený obličej. „Prosím, prosím, prosím, nemůžeme se bavit o něčem jiném než o fotbale? Čekám tě v autě.“ Potom vyskočil, vyřítit se ven a nechal mi v pokoji jen blátivý obtisk na posteli.

„Iane,“ zavrčela jsem při pohledu na jeho špinavý obrys na peřině, ale nakonec jsem přece jen popadla tenisky a vydala se za ním. Utíkat za Ianem pro mě bylo tak přirozené jako spánek nebo čištění zubů. Nějak to už ke mně patřilo.

Moherské útesy

Kdykoli přijede do Irska turista a mine Moherské útesy, přijde jedna bábšička o hlas. Vážně nekecám, cukroušku, bábšiči! Přece jen jsme v Irsku, kde se to uječenými strašidly jen hemží. Jako tvoje průvodkyně a teď i kamarádka ti řeknu jedno: pokud jedeš do Irska, MUSÍŠ vidět Moherské útesy. O tom se nediskutuje. Jsou něco jako povinná četba. Kvůli nim vlastně do Irska jedeš.

A víš proč? Protože jsou úžasné! Vskutku dechberoucí, ale ne jemně a mile jako západ slunce nebo nemotorně jehně. Spíš drsně a divoce jako bouřka. Počítej se syrovou, bouřlivou krásou, která tě vyděsí a ohromí zároveň. Už jsi někdy zůstala trčet v autě uprostřed zuřící bouřky? Tak přesně tak krásné jsou ty útesy. Představ si běsnění, drama i klid v jednom jediném úžasném balíčku.

Celé roky jsem ty útesy zkoumala, než jsem přišla na to, co z nich dělá něco zásadního: jsou krásné, protože jsou plné protikladů. Měkké kopce plné mechu se najednou změni ve strnulou skálu. Rozbouřené vlny se vzpínají ke klidné obloze. A všude kolem postávají turisté pohlcení podivnou směsicí zbožné úcty a bujarosti. Než jsem poznala Moherské útesy, věděla jsem sice, že krása umí být příjemná a inspirující, ale až v Irsku jsem poznala, že je i neúprosná a sklíčující.

Ty útesy mi vlastně dost připomínají něčí srdce. Víš, takové, které v sobě nosí nesmírnou radost i zdrcující smutek, a přesto zůstává nádherné?

Ne, že by se mě někdo ptal na názor.

DOMÁCÍ ÚKOL PRO NEŠŤASTNĚ ZAMILOVANÉ:

Ted' trochu popustíme uzdu vzteku, co ty na to, mazlíčku? Šupem si sežeň něco, čím se dá házet. Kámen? Super! Otravnej holub? Jen si posluž. A ted' si představ, že ta věc je něco, co tě na tvoji současné situaci nejvíc trápí. A pak se napřáhni a hod'. Jen ať si to letí. Někdy je zdravé se trochu vyzuřit. Potom se zhluboka nadechni. A ještě jednou. Cítíš, jak se ti zvedá hrudník a jak tvoje tělo dýchá úplně automaticky?

Úvod knihy *Irsko pro zlomená srdce: nekonvenční průvodce Smaragdovým ostrovem*, vydání třetí

„Hezkej ohoz, ségra. Chystáš se po večírku někoho provést po domě?“

Odlepila jsem oči od knížky s pevným odhodláním se na Archieho vražedně zamračit, ale než jsem stačila zvednout hlavu, všechna energie ze mě vprchala a zůstalo jen něco mezi znechucením a opovržením. Po tak příšerném dni mi prostě nezbyl ani drobek vražedných úmyslů.

Protože Archie je Archie, okamžitě si moji pasivitu vyložil jako pozvání a bokem napřed sebou plácl na pohovku tak zběsile, že jsem nadskočila i s knihou.

„Co blbneš, Archie?“ zavrčela jsem, když jsem se narovнала a zmocnila se mě panika způsobená faktem, že moje četba měla v názvu slovní spojení „zlomená srdce.“

Ten titul mi v podstatě spadl sám do náruče z poličky miniknihovny našeho hotelu. Zdržovat se u knihovny mělo své výhody: měla jsem ničím nerušený výhled na ještě stále soptící mámu, vdechovala konejšivou vůni levandule a prachu a prohlížela si knížky, které tu asi nechali předešlí hosté. Prostě dokonale skryš.

Irsko pro zlomená srdce mi okamžitě padlo do oka, i když na pohled to nebyl žádný vrchol krásy. Z obálky svítil jetel ve tvaru srdce a přes příliš dlouhý název se táhla skvrna od kávy. Ale byla jsem v Irsku a měla jsem zlomené srdce, takže jsem toho průvodce brala jako správněnou duši.

„Co to čteš?“ zeptal se Archie, když jsem se pokusila nacpat knížku za sedáky pohovky.

„*Malý domek na prérii*,“ vyhrkla jsem to první, co mi přišlo na jazyk. Když jsem byla malá, trochu mi trvalo, než jsem se naučila číst, ale jakmile jsem se do toho vpravila, hltala jsem knížky, dokud se mi nerozpadly v ruce. „A taky bys neměl skákat po nábytku. Myslím, že tahle pohovka je starožitná.“

„Celej tenhle hotel je starožitnej,“ máchl Archie rukou na celý taneční sál, ve kterém se skrývala knihovna. Všude kolem stál starožitný nábytek a ze stropů visely křišťálové lustry. To-lik krásných starých věcí pohromadě jsem ještě nikde neviděla.

I přes nabubřelou pýchu svatebního hotýlku si ale Ross Man- nor udržoval atmosféru kouzelné lesní chaty. Sytě zelené trávni-ky krášlily pokroucené růžové keře a na čerstvě natřesených pol-štářích vykvetl každého večera před spaním do zlatého staniolu zabalený čokoládový bonbon. I správci byli roztomilí – bělovla- sý pár, který trávil celé dny tím, že přepadával hosty a zval je na odpolední čaj a sušenky. Walter jim začal říkat *zahradní trpaslí- ci*. Docela to sedělo.

„Umíš si tu představit tátu?“ zeptal se Archie. „Ten by se tady zbláznil.“

„Ještě dobře, že tu není,“ povzdychla jsem si. Když se na náš domov začátkem léta snesla zpráva o tetině zasnoubení jako ob- zvláště drahý včelí roj, táta si okamžitě postavil hlavu, že nepo- jede. *Tvoje sestra sbírá mužský jako jiní štamprlata a já rozhodně nehodlám jet na další svatbu, kde budeme jen herci v pohádkovém scénáři.*

Natáhla jsem krk, abych provedla pravidelnou čtvrthodino- vou kontrolu mámy. Teď se zrovna snažila vzkřísit květinovou výzdobu, o které před hodinou teta Mel ječivým tónem prohlá- sila, že „tančí ploužák smrti.“ A na smrtící ploužáky tu asi neby- lo místo. Ne, když šlo o sledovanost.

Teta Mel si před pěti lety vymyslela reality show, kde ukazo- vala lidem, co mají změnit v interiéru, a HGTV se toho nako- nec chytila. To znamenalo, že jsem si mohla kterékoli odpoled- ne sednout před televizi s jahodovými taštičkami a sledovat, jak teta v *Meliných předělávkách* ukazuje divákům, jak se dá stará paleta jen se šroubovákem a lahvičkou vyschlého laku na nehty

přestavět na praktickou knihovničku. Nebo si aspoň myslím, že tam něco podobného nedávno zkoušela, protože jsem žádnou epizodu ještě nikdy nedokoukala do konce.

Archie kývl hlavou směrem k tetě. „Jak si myslíš, že přesvědčila tohohle, aby si ji vzal?“

„Clarka?“ zeptala jsem se. Náš nový strejda stál u baru a připil se kymácel. Od té doby, co oznámili zasnoubení, připomínal naplavené dřívko zmítající se v divokém vodním víru. Jak jinak. Strýčkově číslo jedna a dvě se tvářili dost podobně. Táta kdysi tetu Mel popsal jako zpětný proud, což z mámy udělal o rozlícenou bestii a z táty pravdomluvného člověka. Máma se totiž vzteká zásadně tehdy, když někdo náhodou říká pravdu.

„Asi ho nalákala na peníze a odvázaný *moderně eklektický* styl,“ napodobila jsem tetin hlas.

„Jo, ale to fakt stačí? Máma říkala, že ho prý Mel donutila shodit deset kilo.“

„A oholit si knírek,“ dodala jsem.

„K čemuž ho už dávno měla přimět společnost sama, protože předtím vypadal, jako by mu pod nosem uvízla zmoklá krysa.“

Poprvé po deseti dnech jsem se opravdu rozesmála a znělo to skřípavě jako dveře, které už dlouho nikdo neotevřel.

Archie se na mě zazubil. „Rád zase slyším, jak se směješ. Už jsem skoro zapomněl, jaký to je. Poslední dobou jsi pořád nějaká... skleslá.“

Bráchova slova poslala moji náladu zpátky pod bod mrazu. Měl pravdu. Pokaždé, když jsem náhodou zapomněla, jaký mě čeká třeták, vynořil se odněkud Cubby a přistál mi na rameni jako černá depresivní vrána. To spolehlivě pohřbilo mé dobré rozpoložení. Jako teď. *Jak jsem mohla být tak pitomá?*

„Tak co? Plazíte se s Ianem dostatečně před tetou?“ zeptal se Archie.

Byla jsem mu za změnu tématu vděčná, a tak jsem přátelsky kývla. „Já jsem ji odprosila a Ian tam spíš jen tak postával a vzdorovitě vejral.“

„Jinými slovy se prostě choval jako Ian,“ povzdychl si Archie.

„Přesně tak. Úplně jako pod tím útesem s tou hordou turistů. Já jsem horko těžko hledala kloudnou odpověď a pán hrál mrtvého. Jsem ráda, že před tetou aspoň stál na nohou.“

„Což mi připomíná – kde vlastně vězí?“ chtěl vědět Archie.

Zvedla jsem bradu. „Je osm hodin. Asi bude sedět v tom křesle, co vypadá jako trůn.“ Ian si vymyslel stejnou strategii přežití jako já: našel si zastrčený kus starožitného nábytku a dělал, že je někde úplně jinde. Tedy až na to, že si celý večer s někým psal a usmíval se u toho jak jelimánek.

„Vážně se ten kluk *usmívá*?“ zeptal se Archie nevěřící. „Po všem, co se dnes stalo? Je to fakt cvok.“

Kousla jsem se do rtu, abych potlačila automatickou chuť Iana bránit. Naše rodina to měla takhle: Ian s Addie proti Walterovi s Archiem. Občas jsme s někým uzavřeli krátkodobou spolupráci, ale klíčová spojení zůstala neměnná. Zvorala jsem to navždycky? „Kření se tak na mobil od té doby, co jsme odjeli z těch útesů. Ať už si píše s kýmkoli, musí to být zatraceně dobrý rozhovor.“

„Asi cvrliká s nějakou holkou,“ nadhodil Archie.

„Pochybuj.“ Ianovi nadbíhal celý holčíčí svět, ale můj bratr se málokdy probral ze svého světa natolik, aby si některé zájemkyně všiml, takže bylo na mně, abych odháněla všechny fanynky, které doufaly, že cesta k Ianovu srdci vede přes mladší sestru. Haha!

Archie mě zatahal za rukáv. „Ale vážně, ségra, ty šaty... Vypadáš jak Miss realitní agentka.“

Tentokrát jsem podmračený pohled nemusela ani předstírat. „No tak, Archie. Víš přece, jak po tom pádu vypadají moje šaty.“

Moc jinejch možností mi nezůstalo, a tak jsem si musela obléct něco z mámina šatníku.“

„A neměla tam něco míň... realitního?“

„Hm... Ty jsi přece už někdy v životě potkal naši mámu, nebo ne?“ protáhla jsem.

„Krátkce. Myslíš tu paní s krátkým sestřihem, co na nás pořád řve a občas na nás kouká z billboardu?“

Otrásla jsem se. „Letos jí ty billboardy musíme vymluvit.“

„Tak to hodně štěstí. Nezapomeň, že ty billboardy mi platí školné.“

„Školné ti platí fotbal. A taky Waltovi,“ dodala jsem. „A pokud jde o Iana, asi to bude první univerzitní student v historii, kterému bude platit někdo jinej, aby hrál. Takže ty billboardy budu nakonec potřebovat jen já, pokud chci vystudovat.“

To nebyla planá sebelítost, ale čistá pravda. Veškerý přirozený sportovní talent, který byl naší rodině dán do vínku, si zabrali bráchové. Zatímco oni byli *rození sportovci*, já jsem se musela stát *nadšenou sportovkyní*. Byla jsem celkem dobrá, ale taky žádná hvězda, což je trochu průšvih, když má člověk bráchy, kterým v tělocvičnách staví pomníčky.

Archieho výraz znězněl. „Hele, ségra, neházej flintu do žita. Ještě pořád můžeš hrát v univerzitním týmu. Loni jsi udělala obrovský pokroky. Určitě máš šanci.“

Pokřčila jsem rameny. Teď jsem se příliš litovala na to, abych vnímala povzbudivá slova. „Pokud si to nepolepím s Ianem.“

„To se nestane. Drž se Liny a Ian prostě... bude Ian.“

Být Ian. Něco jako jeho vlastní extrémní olympijská disciplína. Hudba, fotbal, škola... a to všechno v daleko vyšší intenzitě, než bychom zvládli my ostatní. „Ty, Archie? Netušíš náhodou, proč se mnou Ian chce jet do té Itálie? Protože jsem vždycky měla pocit, že Linu moc nemusí. Šest měsíců s náma bydlela